

LÁ THƯ MỤC VỤ

Có một vị trong cộng đoàn đến nói với tôi rằng “ Giá mà những mẫu chuyện trong tù tôi kể cho quý ông bà và anh chị em được minh hoạ bằng những bức hình chụp thì hay biết mấy !” Tôi đã trả lời với vị ấy rằng tôi đành chịu thua vì tôi hoàn toàn không có bất kỳ bức ảnh nào được chụp trong suốt những năm tháng tù đầy ấy. Thời gian đó, tức thập niên 80, điện thoại di động còn chưa thấy huống hồ là điện thoại di động mà có thể chụp hình. Và lại, dưới sự lục soát rất thường xuyên và rất ‘tận tình’ của những cai tù, cộng thêm sự hỗ trợ cũng rất ‘tận tụy’ của những tù nhân được chọn làm ‘trật tự’, không thứ gì có thể giấu giếm được dù là một cây kim hay một cây thập giá thật bé, thì làm sao có thể đem máy chụp ảnh vào trong khu vực giam tù chứ !

Điều yêu cầu của vị ấy làm tôi liên tưởng đến mỗi khi chúng ta đi du lịch hay đi hành hương, chúng ta rất thích chụp ảnh đem về vừa làm kỷ niệm vừa để làm bằng chứng rằng mình đã từng đến những nơi nổi tiếng như thế. Ai trong chúng ta cũng muốn có cái gì cụ thể, rất cụ thể, nghĩa là mắt thấy tai nghe, nghĩa là sờ mó được, để chứng minh rằng những gì mình thuật lại là hoàn toàn xác thực. Tôi đã từng nghe : “Trăm nghe không bằng một thấy”, nhưng dựa trên kinh nghiệm bản thân, tôi thiết tưởng cũng nên thêm : “Trăm thấy không bằng một sờ”. Dựa vào đó, không ai trong chúng ta có quyền phê phán thánh Tôma là người ‘cứng tin’ khi ông đòi phải tận tay sờ cho được Đấng Cứu Thế Phục Sinh rồi mới chịu tin.

Cứ sau Chúa Nhật Phục Sinh chúng ta lại nghe nhắc tới ông Tôma, y như trên cây nho xanh tốt lại có một cành bị sâu đục khoét, đau nhức mà vẫn phải nhắc đi nhắc lại mãi. Vừa mừng Chúa sống lại Chúa Nhật trước, đến Chúa Nhật này ông Tôma bỏ đi đâu biệt tăm biệt tích ngay trong lúc sôi nổi nhất, rồi xuất hiện vào giờ phút chót để đặt lại vấn đề như từ đầu và làm phiền lòng hết mọi người. Thật oan cho Tôma, đâu phải chỉ có mình ông, mà ai trong chúng ta cũng đã từng ‘cứng lòng tin’, đôi khi còn tệ hơn ông nữa. Vậy, tốt hơn hết là nên tìm hiểu tại sao Tôma cứ đòi phải được chạm đến Chúa rồi mới tin.

Thật ra, cái chết hết sức thê thảm của Thầy mình đã tạo ra một vết thương nhức nhối trong tâm hồn Tôma. Vết thương ấy càng lúc càng trầm trọng, đã quật ngã niềm tin của ông. Vị Thầy đáng kính và uy quyền đã bị giết, thân tượng của ông đã sụp đổ kéo theo mọi hy vọng. Ba năm gầy dựng bỗng chốc tan như mây khói, đau quá đau ! Tâm hồn ông trở nên u tối bởi nghi ngờ, tình cảm của ông bị tan vỡ do phiền muộn quá đỗi. Tuy đó không phải là vết thương về thể lý, nhưng nó vẫn rất thật và rất đau, đau hơn cả những vết thương trên thân xác. Tuy nhiên, suốt ba năm ở với Thầy, ông Tôma đã chứng kiến biết bao bệnh hoạn được chữa lành khi người bệnh chỉ cần chạm đến Thầy, thậm chí chạm đến gấu áo Thầy mà thôi. Từ đó ông tin rằng vết thương mà ông đang mang cũng sẽ được chữa lành khi đích thân ông chạm đến Thầy. Dưới cách nhìn như thế, việc Tôma đòi xỏ ngón tay vào lỗ đinh và bàn tay vào cạnh sườn Đức Kitô, không hẳn bởi vì lòng ông cứng tin mà trái lại, ông rất vững tin là sự đụng chạm như thế sẽ cứu thoát ông. Xin đừng phê phán Tôma nữa, hãy cảm ơn ông đã để lại cho mỗi người chúng ta một bài học vô cùng quý báu.

Những nỗi khổ tâm của con người sẽ dịu đi khi có sự hiện diện của ai đó biết cảm thông và chia sẻ. Đức Giêsu vẫn hiện diện với những thương tích của Ngài để mời gọi mỗi người hãy chạm đến hầu được chữa lành. Ngài vẫn để mắt chiếu cố, lúc thì bằng một cú vật thật ngoạn mục như trên đường đi Đamas, lúc khác thì bằng một cú sóc cho Augustinô, hoặc một cái nhìn rất cách mạng cho Phanxicô Assisi, hay một bước đổi đời cho Anphongsô Ligôri... Thông thường, Ngài dùng một cái nháy mắt hoặc những dấu chỉ kín đáo hơn, tế nhị hơn cho từng người chúng ta để lôi kéo chúng ta về phía Ngài và chạm đến Ngài.

Có như thế mới hiểu câu hát “ Gặp gỡ Đức Kitô, biến đổi cuộc đời mình”, vì tin đích thực là sự gặp gỡ và chạm đến Chúa Giêsu. Xin nhớ rằng : **“Tiên vàn mọi sự là tin Chúa Giêsu đã sống lại”**. Chúng ta tin đích thực vì chúng ta không thấy mà tin, nhưng không phải chúng ta nhắm mắt mà tin bừa, càng không phải lồi tin ‘ăn ké’ với người khác. Tin đích thực là sự đích thân gặp gỡ Chúa Giêsu để cuộc đời được biến đổi. Liên sau đó là đi nói lại về lòng tin, về nhân vật Giêsu đã chết vì yêu và cũng đã sống vì yêu. Quan trọng nhất là phải dùng cách sống hằng ngày mà làm chứng rằng những gì mình nói là xác thực. Có lúc nào trong ngày, quý ông bà và anh chị em tiếp xúc với Chúa Giêsu ? Có dịp nào quý ông bà và anh chị em tìm mọi cách để chạm đến Ngài không ? Hãy thử vài lần xem sao.